

Sonbaharın Sonu

MARY LAWSON

ÇEVİRİ: KIVANÇ GÜNEY

domingo

SONBAHARIN SONU MARY LAWSON

Özgün adı: A Town Called Solace
© 2021 Mary Lawson

Bu kitap ilk olarak 2021 yılında Vintage Books'un alt markası olan Chatto & Windus tarafından İngiltere'de basılmıştır. Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2023 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Kıvanç Güney
Editör: Ümran Özbalcı
Son okuma: Tuba Nur Bakaçhan
Kapak uyarlama: Betül Güzhan
Sayfa uygulama: Bahadır Erşık

ISBN: 978 605 198 277 9

I. Baskı: Mayıs 2023
Çınar Mat. Ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 4-5 Bağcılar İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00 • Sertifika No: 45103

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul – Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Bir

CLARA

Dört kutu vardı. Büyük kutular. İçlerinde bir sürü şey olsa gerekti çünkü adamın dizlerini büküp kutuları iki büküm vaziyette taşımamasından ağır oldukları belliydi. Hepsini o ilk gece Clara'ların yan komşusu Mrs. Orchard'ın evine getirip salonun ortasına koymuş ve öylece orada bırakmıştı. Demek kutularda pijama gibi gerekli, hemen kullanması gereken şeyler yoktu ki hemen açmamıştı.

Kutuların salonun ortasında durması Clara'yı rahatsız ediyordu. Adam ne zaman salona girse etraflarından doluşmak zorunda kalıyordu. Kutuları duvara dayamış olsa buna gerek kalmayacak ve salon daha düzenli görünecekti. Hem arabadan indirip eve getirdiği halde niye açmıyordu ki? Clara ilk başta adamın kutuları Mrs. Orchard için getirdiğini ve eve döndüğünde onun açacağını sanmıştı. Fakat Mrs. Orchard dönmemişti ve kutularla birlikte, oraya ait olmayan adam da hâlâ evdeydi.

Adam, Rose evden kaçtıktan tam on iki gün sonra, güneş batmak üzereyken, büyük mavi bir arabayla gelmişti. On iki gün, bir hafta artı beş gün demektir. Clara salondaki pencerenin önünde, her zamanki yerinde durmuş telefonda

Komiser Barnes’la konuşan annesini dinlememeye çalışıyordu. Telefon holde olduğu için hangi odada olursanız olun konuşan kişiyi duyabiliyordunuz.

Clara’nın annesi polise bağıyordu. “On altı! Belki unutmuş olabilirsiniz ama Rose on altı yaşında! Daha çocuk!” Sesi çatlıyordu. Clara elleriyle kulaklarını örtüp burnu dümdüz oluncaya kadar yüzünü cama bastırmış, yüksek sesle bir şarkı mırıldanıyordu. Annesinin gergin olduğu zamanlarda nefes almakta zorlandığı için arada durmak zorunda kalıyor, şarkıyı kesik kesik mırıldanıyordu. Yine de mırıldanmak işe yarıyordu. İnsan şarkı mırıldanırken hem kendi sesini duyuyor hem de o sesi içinde hissedebiliyordu. Arı vızıltısı gibi. O hisse ve sese odaklanırsanız başka şey düşünmemeyi başarılabiliyordunuz.

Derken mırıldanma sesinden daha yüksek takır tukur bir ses, tekerlerin altında ezilen çakıl taşlarının sesi gelmiş ve o büyük mavi araba Mrs. Orchard’ın bahçe yoluna girmişti. Clara’nın ilk kez gördüğü bir arabaydı. Arkasında kanada benzeyen şeyler olan, açık mavi, havalı bir şeydi. Kendini güvende hissettiği başka bir zaman olsa, Clara arabayı sevebilirdi ama öyle bir zaman değildi ve her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu. Bahçe yollarında yabancı arabalar olmasını istemiyordu.

Motor durdu ve yabancı adam arabadan indi. Arabanın kapısını kapayıp öylece durarak Mrs. Orchard’ın evine baktı. Ev her zamanki gibi görünüyordu; beyaz pencere ve kapıları, koyu yeşile boyalı dış cephesi, zemini griye boyanmış beyaz korkuluklu büyük ve geniş verandası. Clara evin nasıl göründüğünü pek düşünmemişti ama şimdi bakınca Mrs. Orchard’a gayet uygun bir ev olduğunu fark etti. Yaşlı ama hoş.

Adam verandaya gidip basamakları çıktı, kapıya kadar yürüyüp pantolonunun cebinden birkaç anahtar çıkardı ve kapıyı açıp içeri girdi.

Clara şoka uğramıştı. Bu adam anahtarları nereden bulmuştu ki? Onda olmamaları gerekirdi. Mrs. Orchard (biri ön, biri arka kapıyı açan) o iki anahtardan üçer kopya olduğunu; ikisinin kendisinde, ikisinin (haftada bir temizliğe gelen) Mrs. Joyce'ta, ikisinin de Clara'da durduğunu söylemişti. Clara durumu telefonu kapatmış olan annesine anlatmayı istedi ama annesi polisle konuştuğundan sonra bazen ağlar, yüzünün al al olması Clara'yı korkuturdu. Hem zaten pencerenin önündeki yerinden ayrılamazdı. Gözcülük yapmaya ara verdiği takdirde Rose eve dönmeyebilirdi.

Mrs. Orchard'ın holünde bir lamba yandı; adam kapıyı kapamadan önce ışığı bir an için verandaya vurdu. Evin içi oldukça karanlıktı. Mrs. Orchard'ın salonu Clara'ların salonunun hemen karşısındaydı ve iki salonda da hem yanlara ve birbirine hem de ön tarafa, yola bakan pencereler vardı. Clara yana bakan pencereye doğru süzülerek (pencerelerden herhangi birinde bekliyor olması Rose için yeterliydi) tam cama ulaştığında, Mrs. Orchard'ın salonundaki ışık açıldı ve adam içeri girdi. Clara salonu olduğu gibi görebiliyordu ve gördüğü ilk şey divanın altında saklanan Moses'ın (kedi eve Mrs. Orchard ve Clara dışında biri geldiğinde hep oraya saklanırdı) yerinden fırlayıp salonun öbür ucundaki kapıdan, adam salona girip onu görmeden önce hızla çıkışı oldu. Clara onun vestiyere gittiğini, oradan da bahçeye çıktığını biliyordu. Vestiyerin orada biri salona, biri mutfığa, biri de bahçeye açılan üç kapı vardı. Bahçeye açılan kapının alt tarafında da bir kedi kapısı vardı. Mrs. Orchard olsa, "Tüydü," derdi. Clara tüymek lafını başka kimseden duymamıştı.

Bir saat kadar önce Moses'a akşam yemeğini vermek için Clara da vestiyerin oraya gitmişti. Mrs. Orchard hastaneyken Moses'a bakacağına söz verdiği için, sabahları ve akşamları pencerenin önündeki yerinden bir süreliğine ayrılmayı dert etmiyordu. Rose bunu anlardı.

“Burada olman onu mutlu eder,” demişti Mrs. Orchard. “Sana güveniyor, değil mi Moses?” Bu arada Clara'ya yeni konserve açacağıнын gizli marifetlerini gösteriyordu. Elektrikli bir açacaktı. Sadece konserve kutusunu doğru yerleştirdiğiniz takdirde geriye kalan bütün işi kendi başına yapıyor, hatta kapağını keserken kutuyu yavaşça ve güzelce döndürüyordu.

“Tam bir zamazingo,” demişti Mrs. Orchard. “Aslında böyle şeylerle başım hiç hoş değildir ama eski konserve açacağı pek güvenilir değildi ve bir yerini kesersen diye korktum.” Moses da yemeğini yemek için sabırsızlanarak bacaklarının arasında dört dönüyordu.

“Gören de aç bıraktık sanır,” demişti Mrs. Orchard. “Şimdi, açacak kapağı tutuyor; gördün mü? Mıknatıslı. Kapağı mıknatıstan çekerken kenarına dokunmamaya dikkat et. Sert çekmen lazım, kenarları çok keskin. Kutu bitinceye kadar buzdolabında dursun, sonra da suyla çalkalayıp dışarıdaki çöpe at, buradakine koyma yoksa koku yapar. Temizliğe geldiğinde, çöpleri Mrs. Joyce halleder. Annenle konuştum, ben yokken günde iki kez gelip onu beslemeye bir sakınca görmüyor. Zaten ben de orada çok uzun kalmam.”

Ama kalışı uzun sürmüştü, artık haftalardır oradaydı. Clara'nın elindeki kedi mamaları çok kez bitmiş, mama almak için annesine gidip para istemek zorunda kalmıştı. (Rose'un ortadan kayboluşundan önce, her şey normalken ve Clara istediği yere gidebilirken olmuştu bunlar.) Sözüne

güvenebileceği biri olduğunu düşündüğü Mrs. Orchard, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Zaten Clara'ya sorarsanız büyüklerin çoğu olmaları gerektiği kadar güvenilir değildi ama Mrs. Orchard'ın farklı olduğunu sanmıştı.

Annesinin mutfakta bir şeyler yaptığını duyabiliyordu. Belki de daha iyi hissediyordu.

“Anne?” diye seslendi Clara.

Annesi de bir süre sonra, “Efendim?” dedi ama sesi boğuktu.

“Hiç,” dedi Clara çabucak. “Yok bir şey.”

Adam evin içinde dolaşiyor, ışıkları açıyordu; Clara ön bahçeye düşen soluk gölgeleri görüyordu. Adam çıktığı yerlerdeki ışıkları söndürmekle uğraşmıyordu. Clara ya da Rose böyle bir şey yapsa, babaları hemen, “Işığı kapa!” diye seslenirdi. Ama Rose yoktu artık. Nerede olduğunu bilen de yoktu. Annesi Clara'ya Rose'un Sudbury'de ya da belki North Bay'de ve iyi durumda olduğunu, ondan yalnızca eve dönmesini ya da telefon etmesini, bir kartpostal gönderip iyi olduğunu haber vermesini istediklerini söyleyip duruyordu. Yani aslında annesi Rose'un iyi olup olmadığını bilmiyordu. Polise de işte bu yüzden, Rose'u hâlâ bulamadığı için bağırıyordu.

Mrs. Orchard'ın evinde bu kadar çok ışık yanınca dışarıdan içeriye görmek de zorlaşmıştı. Clara'ların salonunda da pek bir şey görüleliyordu ama adamın onu görmemesi için ışığı açmıyordu. Aydınlik bir yerdeyken karanlıktaki insanları göremezsin ama karanlıktaysan aydınlıktaki insanları görebilirsin. Bunu Rose söylemişti. “Pencereden yarım metre uzakta durursan,” demişti Rose, “ruhları bile duymaz. Geçen gece Mrs. Adams'ı soyunurken izlemiştim. Her şeyini çıkardı! Çırılçıplak kaldı! Külotunu, sutyenini,

her şeyi! Bütün vücudu kat kat yağlarla kaplı ve memeleri havası kaçmış koca balonlar gibi! İğrenç!”

Adam tekrar salona gelmiş, Mrs. Orchard’ın konsolundaki fotoğraflara bakıyordu. Hepsi çerçeveli birçok fotoğraf vardı orada. Çerçevelerin bazıları gümüş, bazıları düz ahşaptı. Fotoğrafların ikisi kocası hayattayken birlikte çekti oldukları fotoğraflardı; birinde bir divanda yan yana oturmuşlar, ötekinde bir basamakta durmuşlardı ve Mr. Orchard fotoğrafların ikisinde de kolunu Mrs. Orchard’ın omzuna atmıştı. Mr. Orchard’ın bir evin (başka bir evin) kapısına dayanmış, elleri ceplerinde, objektife gülererek bakarken tek başına çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Orası çok güzel bir ev olmalıydı çünkü yanındaki duvarı olduğu gibi çiçekler sarıydı. Mrs. Orchard’ın, kocası hâlâ hayatta ve salondaymış gibi, o fotoğrafla konuştuğunu çok kez duymuşluğu vardı Clara’nın. Kederle değil, normal sesle konuşurdu.

Mr. Orchard’ın küçük bir oğlanın yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Çocuk masada oturmuş kahvaltısını ediyordu; kahvaltı olduğunu sofradaki Shirriff marka marmelat kavanozundan anlıyordunuz; Clara etiketi zar zor okuyabiliyordu. Mr. Orchard’ın kolunda güzelce katlanmış kumaş bir peçete vardı ve dopdolmuş bir tabağı (Clara fotoğrafı iyice incelemiş ve tabakta sosisle domuz pastırması olduğuna karar vermiş, bu da çocuğun kahvaltı ettiği görüşünü doğrulamıştı) peçetenin üstünde tutuyordu. Mr. Orchard hiç kıpırdamadan dimdik durarak çocuğa, çocuk da yüzünde koca bir sırıtışla ona bakmıştı. Clara, Mrs. Orchard’a çocuğun kendi oğlu olup olmadığını sormuş, o da hiç çocukları olmadığını, çocuğun komşulardan birinin oğlu olduğunu ama Mr. Orchard’la ikisinin onu çok sevdiklerini söylemişti. Clara en sevdiği fotoğrafın o mu olduğunu

sorunca, Mrs. Orchard gülümseyerek fotoğrafların hepsini çok sevdiğini söylemişti. Fakat Clara bunun doğru olduğundan şüpheliydi çünkü Mrs. Orchard hastaneye giderken yanında yalnızca o fotoğrafı, bir de Mr. Orchard'ın o çiçekli kapıda çekilmiş fotoğrafını götürmüştü, Clara o fotoğrafların eksik olduğunu hemen fark etmişti. İnsan yanına iki fotoğraf alıyorsa, en sevdikleri onlar demektir.

Yabancı adam bu kez eğilmiş fotoğrafları inceliyordu. "Hiçbirine dokunma sakın," diye fısıldadı Clara hırsla ama adam onu duymuş ve kasten söz dinlemiyormuş gibi derhal fotoğraflardan birini alıverdi. Clara yumruklarını sıktı. "O sana ait değil!" dedi yüksek sesle. Adam ahşap çerçevesi olanlardan birini inceliyordu. Clara adamın uzandığı yerden yola çıkarak Mr. ve Mrs. Orchard'ın birlikte çekilmiş fotoğraflarından birini aldığını tahmin etti ama emin değildi; Mrs. Orchard yanına taşınmadan önce evde tek başına yaşayan ve birkaç yıl önce ölmüş olan ablası Miss Goodwin'in resmi de olabilirdi.

Adam fotoğrafı tekrar öteki fotoğrafların yanına, konsolun üstüne koydu. Biraz daha orada durup resimlere baktıktan sonra dönüp salondan, sonra da evden çıktı.

Clara tekrar yola bakan pencereye koştu; Mrs. Orchard'ın bahçe yolu oradan daha iyi görünüyordu. Bir an için adamın gideceğini zannetti ama adam arabaya gidip bagajı açarak kutulardan birini çıkardı. İkisini bagajdan, ikisini arka koltuktan, teker teker çıkardıktan sonra kutuları Mrs. Orchard'ın salonuna taşıyıp orada bıraktı. Clara ilk başta kutuların Mrs. Orchard'a gelen şeylerle dolu olduğunu (ama bu kadar ağır ve çok yer kaplayan ne ısmarlamış olabilirdi ki?) ve adamın teslimatı yapıp tekrar arabasına binerek çekip gideceği gibi bir umuda kapıldı. Fakat adam onun

yerine hiç de umut verici olmayan bir şey yaptı: Bir de valiz çıkardı.

Clara akşam yemeğini pencerenin önünde durarak yedi. Babasının o yatmadan önce gelmesini diledi ki yandaki eve gelen adamı anlatabilsin ama sonra aklına geldi: Babası okulda öğretmenler toplantısındaydı ve geç gelecekti. Böylece yemeğini bitirdi ve artık her neredeyse, Rose’a sessizce iyi geceler dedikten sonra annesine de sesli bir iyi geceler dileyip üst kata çıktı. Bütün gece nöbet yerinde kalmayı tercih ederdi ama Rose’un ortadan kayboluşundan bir hafta sonra başlattığı gece nöbetlerinin ardından (“gece nöbeti” babasının lafıydı) babasıyla yaptığı anlaşmaya göre uyumak zorundaydı.

Clara ikinci haftada korkunun o soğuk, kara gölgesinin üzerine çöreklediğini hissetmeye başlamıştı. Ablasının başına bir şey gelmesinden korkuyordu. “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim,” demişti Rose gitmeden önce odalarında. “Biliyorsun, değil mi?” Clara üzgün üzgün başını sallayarak Rose’un odada dört dönüşünü, gardıropla şifonyerden bir şeyler alıp okul çantasına tıkkışını izlemişti. Evet, Rose zeki ve güçlü bir kızdı. Clara bunu biliyordu ama aynı zamanda Rose’un güzel ve komik, ne yapacağını söylemesinden cidden ama cidden çok nefret ettiği için başını anne babasıyla ve öğretmenleriyle (okulda tarih öğretmeni olduğu için bu babaları için bir utançtı) sürekli belaya sokan bir kız olduğunu da biliyordu. Rose’un annelerine öfkelenildiği zamanlarda evden gidip bir daha dönmeyeceğini falan söyleyerek blöf yaptığı da bildiği bir şeydi. Daha önce de en az iki kez evden kaçmış ve birkaç gün sonra annelerini yeterince korkuttuğuna karar verip her seferinde geri

gelmişti. Clara ablasının amacının öteden beri bu olduğunu da biliyordu. Rose annelerini cezalandırmak için kaçmıştı.

Ama bu sefer farklıydı sanki; Rose daha önce annelerine hiç, “Beni bir daha hiç görmeyeceksin. Asla. Yemin ederim,” dememişti. Rose yeminlerini ciddiye alırdı. Üstelik o güne kadarki tehditlerini hep çığlık çığığa savurmuşken bu kez alçak sesle, neredeyse usulca konuşmuş olması Clara’yı çığlıklardan daha çok korkutmuştu. Mutfak onun öfkesiyle tütmişti sanki.

Hatta başlangıçta öyle büyük bir kavga da değildi –Rose yalnızca gece sokağa çıkma yasağını bir kez daha delmişti– ama ufak bir tartışma büyüyerek annelerinin Rose’a ne yapacağını söyleyip söyleyemeyeceğiyle ilgili bir kavgaya dönüşmüş ve Rose annelerine bunu yapamayacağını söylemişti. Laf üstüne laf söylenmiş, gerilim gitgide artmış, sonunda anneleri, “Bu evde yaşıyorsan, ne derirse onu yapacaksın, küçükhanım,” deyivermişti. Böyle demesinin ne büyük bir hata olduğu sonradan anlaşılmıştı.

“Beni merak etme,” demişti Clara’ya Rose, yukarıdaki odalarında en sevdiği tişörtünü elinde top yapıp şöyle bir durarak. “Etmeyeceğine söz ver,” demişti sert bir tavırla. Bolca göz kalemi sürmüştü. Rose sürekli ağır makyajla gezerdi; bulabildiği en açık renk, neredeyse beyaz renkteki fondöteni kullanır, gözlerine simsiyah kalın çizgiler çeker, siyah rimel ve yeşil ya da mavi far sürer (bu kez yeşil sürmüştü) ve o kadar açık renk rujlar seçerdi ki dudakları neredeyse görünmez olurdu. Bir seferinde yanağına siyah gözyaşı yapmıştı. Saçlarını simsiyah boyatıp uçlarını oryalle açarak samana çevirmiş ve geriye tarayarak koca bir arı kovanına benzetmişti. “Ölüme benzedim,” demişti halinden gayet memnun

bir sesle, banyodaki aynada kendini inceleyerek. “Sence de ölüme benzemedim mi?”

“Bence güzel görünüyorsun,” demişti Clara, gerçekten böyle düşünüyordu. Rose dünyanın en güzel insanıydı.

“Peki nereye *gidiyorsun?*” diye sormuştu Clara bu kez, ablasının toparlanmasını izlerken. “Nerede *uyuyacaksın?*” Ağlamamaya çalıştığı için boğazı ağrıyordu. Rose ağlamasından nefret ederdi. “Seni ne zaman göreceğim? İyi olduğunu nereden bileceğim?”

Rose duraksamıştı. “Bu soruların cevaplarını henüz bilmiyorum,” demişti sonunda. “Ama sana bir şekilde mesaj ulaştırırım. Nasıl ve ne zaman olur bilemem ama ulaştırırım. Benden haber bekle. Ama mesajın geldiğini annemle babama söylemeyeceksin, tamam mı?”

Tırnağını kemirerek bir an Clara’yı incelemişti; Rose bu tırnak kemirme alışkanlığından nefret ederdi. “Sen sakın başlama,” demişti Clara’ya bir seferinde. “Tırnak kemirmeye başlarsan seni gebertirim. Söz ver.”

Derken Rose elini ağzından çekmiş ve normalde tatlı tatlı konuşan biri olmadığı için farklı gelen, daha yumuşak bir ses tonuyla eklemiştir: “Kendime bir yer bulduğumda gelip yanımda kalabilirsin. Deliler gibi eğleniriz! Her gece sabaha kadar dışarıda kalırız ve sana *her şeyi* gösteririm!”

O gülümseyince, Clara da gülümsemeyi denemiş ama ağzı çok kötü titrediği için becerememiş ve Rose’un yüzünde ansızın üzgün bir ifade belirmişti. Tişörtünü çantaya tikip çantayı yatağa fırlatmış ve gelip Clara’ya sarılarak yavaşça sağa sola sallamıştı. “Seni çok seviyorum,” demişti Clara’nın başının tepesinden. “Dünyalar kadar seviyorum. Seni çok sevdiğimi hiçbir zaman unutmayacağına söz ver.”

Clara gözyaşlarına karşı verdiği savaşı kaybettiği için

adeta boğulur gibi, “Söz,” demişti. Ama Rose âdeti olduğu üzere sabrını taşıyormuş gibi davranmamış, ona daha sıkı sarılarak uzun bir an boyunca bırakmamıştı. Sonra da gitmişti.

Rose’un kendi başının çaresine bakabileceği doğrudu. Bir seferinde, Ron Taylor arkasından yaklaşıp o kocaman şişko ellerini ufacak göğüslerine koyunca, Rose kendini kurtarıp okul çantasını Ron’un yüzüne öyle bir geçirmişti ki çocuğun burnu kanamıştı. Clara kendi gözleriyle görmüştü. Rose idare edeceğini söylüyorsa, ederdi. Clara bu yüzden ilk başta onun güvenliğini değil, eve ne zaman döneceğini dert etmişti. Fakat bir hafta sonra endişeye kapılmıştı. Yalnızca bir haftanın Rose’un daha önce evden en uzun ayrı kaldığı sürenin iki katından da fazla olması yüzünden değil; annesinin gitgide daha da telaşlı görünmesi ve babasının feci şekilde her şey yolundaymış gibi davranması yüzünden de. Ya dışarıda Rose’un bilmediği tehlikeler varsa? Annesiyle babasının öyle olduğunu düşündükleri ortadaydı yoksa bu kadar kaygılanmazlardı.

Clara sürekli Rose’u gördüğünü hayal ediyordu. Rose gitikten sekiz gün sonra, Clara evden okula yürürken adımlarını sayıyordu (okula giderken ve eve dönerken adımlarını yüzer yüzer, sayabildiği kadar saymak zorundaydı yoksa Rose hiç dönmeyebilirdi) ve tam kendi bahçe yollarına dönecekken yolun karşısındaki ağaçlık alanda ablasını gördüğünü zannetti. O alan hiç açılmamıştı, orada yalnızca çalılıklar vardı ve çalılıklar yüzlerce, binlerce kilometre boyunca devam ediyordu. Bazen bir geyik çıkar, yolun hemen kenarında otlanır, zaman zaman da ayının teki sallana sallana yürüyerek herkesin ön bahçesinde merakla gezinir ve insanlar dışarı

çıkma korkardı. Fakat o gün, yalnızca bir an için, Clara ağaçların karanlığından gelip geçen –aynı Rose’un montunun renginde– kırmızı bir şey gördüğünü sandı.

Komiser Barnes kasabalılarla birlikte ağaçlığı çoktan araştırmıştı tabii; kilometreler boyunca her yeri aramışlardı. Ama Rose onları atlatmış olabilirdi; belki de kilometrelerce uzağa gitmişti ve herkes pes edip eve döndükten sonra geri gelecekti.

Clara nefesini tutup gözleriyle ağaçları tarayarak bekledi. Hiç kıpırtı yoktu. Hiç ses çıkarmadan, Rose ürküp kaçacak bir geyikmiş gibi yolu geçip ağaçların başladığı yerde durdu. “Rose?” diye seslendi usulca. Çıt yoktu. Hareket yoktu. Bir kez daha, “Rosie?” diye seslenip yürümeye başlayarak yavaşça, dikkatle ağaçlığa girdi. Aniden bir parlama daha oldu ve kırmızı kanatlı siyah bir kuş bir ağaçtan havalanarak gözden kayboldu.

Ağaçların içindeki şey Rose değildi demek. Fakat Clara bunun Rose’la bir ilgisi olduğu hissini içinden atamıyordu. Belki de ondan gelen gizemli bir mesajdı bu.

Pencere önündeki nöbetine o gece başlamıştı. Annesi akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemek için salona geldiğinde, Clara artık masada yemek yemeyeceğini söylemişti. Ayrıca okula da gitmeyecekti. Rose gelinceye kadar.

Annesi durumu anlamadı.

“Kediyi beslemek için pencerenin önünden ayrılabilirsin ama kendi yemeğini yemek ve okula gitmek için ayrılamıyorsun, öyle mi?” diye sordu, ellerini başını bir arada tutar gibi yanaklarına bastırarak.

Sesinin adeta umutsuz çıkması Clara’nın da neredeyse umutsuzluğa kapılmasına yol açmıştı çünkü bunu nasıl izah edeceğini bilemiyordu. Moses’ı besleyip onunla birlikte zaman geçirmesi gerekiyordu çünkü Mrs. Orchard’a söz

vermişti; geriye kalan zamanda da pencerede durması gerekiyordu yoksa Rose’u ya da Rose’dan gelecek mesajı kaçırabilirdi. Mesajın ne şekilde geleceğini kim bilebilirdi ki? Clara ilk başlarda mesajın bir not ya da yalnızca kendisinin anlayacağı şekilde başka bir isimle gönderilen bir kartpostal olacağını düşünmüştü. Ama öyle bir şey olmayabilirdi. Rose geri *gelmişse* ve yakınlarda bir yerde saklanıyorsa, artık eve dönüp dönemeyeceğini anlamak için Clara’yla konuşmak isteyebilir ve Clara nöbet tutmazsa onu kaçırabilirdi. Fakat Rose’u ele vermeden bunu annesine nasıl anlatabilirdi ki? Annesi Komiser Barnes’ı arar, herkes bir kez daha ağaçlık alanı aramaya başlar, Rose da bu kez cidden kaçar ve bir daha geri gelmezdi.

“Rose’un eve dönmesini bekliyorum,” dedi sonunda, annesine bakmadan.

“Canım benim,” dedi annesi. “Onu özlediğini biliyorum, babanla ben de özlüyoruz ama pencerede durmak onu geri getirmez ki. Lütfen gel de doğru düzgün bir yemek ye. Beni bir de bununla...” Annesinin sesi titremiş, kadıncağыз göz yaşlarına boğulmanın eşiğine gelmişti. Clara’nın vücudu nasıl nefes alınacağını unuttu. Başı öyle bir döndü ki o an babası gelme yere devrilebilirdi.

“Sorun ne burada?” diye sordu babası, Rose gittiğinden beri kullandığı o anormal derecede normal ses tonuyla. Clara ona bakmadı çünkü babasının yüzü de annesininki kadar çok ürkütüyordu onu. Ağlamaktan al al olmuş değildi; bilakis, tam oturmayan bir maske misali neşeli bir ifade sabitlenmişti yüzüne.

Babası tartışmalara dayanamazdı. Elinde değildi, birileri tartışıyorsa durumu hemen düzeltmek zorundaydı. Her tartışmaya maydanoz olurdu (“maydanoz olmak” Rose’un